

Szakács Réka

A TESTIDOMÁR

Az iskola betonépületét a színes tömbházak közé ékelték be, közvetlenül a domb szélére, és ott fehérlett, mint egy elnyúlt U alakú tejszínhab a tarka cukordíszek között egy lakótelep méretű tortán. A déli falon nem voltak ablakok, és csak egy néhány méteres vízszintes gypsáv szegélyezte, majd a domb meredeken rohant le a töredezett és hepehupás járdáig, aminek a másik oldalán a gyufásdoboszerű tömbházak egyensúlyoztak. Volt valami kihívó ebben a rövid, mesterséges szurdokban, ahová nem láthatott el az iskolaudvaron ügyelgő felügyelőtanár, vagy a másik épületszárnyban levő igazgatói és tanári szobákból sem senki emberfia, de még az udvaron csellengő vagy rohangáló gyermekhorda éber, sokszemű tekintete elől is elzárta a rálátást a beszögellő déli épületrész. Minden titkos és bűnös műveletet itt hajtottak végre a bennfentes diákok. Sofron, Ravasz, Csutak és Kolumbán a szurdok tekintetektől védett szegélyén kuporogva tanakodott és szötte megunthatatlanul, mint egy rémisztő négyfejű pók, a cselszövések hálóját, amibe behullott az állati vagy emberi áldozat. A lakótelepi szakadék, mint a kőszáli kecskék mesterséges sziklás kifutója az állatkertben, inspirálta az iskola betörhetetlen alakjait, hogy minden büntetésért vagy bukásért elégtételt vegyenek maguknak. Itt találták ki, hogyan gyötörjék a kövér, pisiszagú Magdit, az éhenkórász Györgycét vagy a rövidlátó Kurkó Annát. Itt született az ötlet, hogy elvegyék az esetlen lány szódásüveg szemüvegét, majd addig lökdösték, míg a padra ráesve fölborította az odacsempésztett „pisi” feliratú üdítős üveget, s aztán röhögve nézték, hogy miként siratja a sárga lében zöldes kontúrral ázó házi feladatát. Máskor a padot rántották ki Györgyce alól, aki ráesett a csontos fenekére, és a fájdalomtól szaggatottan nyögdecsejt, majd elfulladva sírt, amikor rájött, hogy elszakadt a mindig piszkos, kinőtt egyenruhája, és ezért az anyja, aki véécsnéni volt a város egyetlen közcéjében, alaposan meg is fogja verni. Ebből is látszik, hogy milyen kimeríthetetlen az emberi szórakozás tárháza már gyermekkorban, a fiúk mindenesetre ragyogóan szórakoztak.

Sofron, Ravasz, Csutak és Kolumbán, a négyfejű pók, vérszemet kapott, és egyre újabb multságokat eszelt ki a szurdok szélén. Sofron, akinek a hajszálai, mint az elhasznált műanyag körömkefe sörtéi, laposan meredeztek minden irányba, egeret tett a dagadt Magdi tízórais zacskójába, amitől Kolumbán el volt ragadtatva. Kolumbán alacsony, párnás kezű, tojásképű fiú, a bosszúvágytól és a sikertől egyaránt kihevül, ilyenkor, mint a vércseppek, pirosan izzanak a szeplői.

- Én szerzek békát a Suta-tóból - ajánlotta Ravasz, és apró szeme éleset villant, szemhéja szaporán és pillátlanul csapkodott -, levágjuk a lábait és a testét belerakjuk a vaksi Kurkó tolltartójába radír helyett! A béka lábait pedig megetetjük Györgycével, azt mondjuk neki, hogy ropi!

Csutak eleven macska elégetését javasolta, de leszavazták, mert nehéz volt észrevétlenül tüzet rakni, a füstöt álcázni, meg az áldozatokat odacsalni. Kolumbán eleven giliszták feldarabolását ötölte ki, a mozgó gilisztacsonkok látványosak, ráadásul gilisztát könnyű beszerezni. A gilisztaterv osztatlan elismerést aratott.

És elkezdődött a gilisztakísérletek kora, ahol Sofron lett a gilisztaidomár. A kísérletek csúcán a földigilisztát kémcsőbe fogta, a kémcső zárt végét öngyújtó lángjával forrósítani kezdte, amitől az esőféreg a kémcső szabad vége felé csúszott. A kémcső szabad végéből azonban csak egy szűk lumenű műanyag csőbe vezetett az út, amit Sofron szalaggal rögzített az üveghez, és aminek az átmérője éppen akkora volt, mint a gilisztáé. A féreg beprézelte néhány szelvényét a műanyag csatornába, de tovább nem tudott gyűrűzni, mert teljesen kitöltve beszorult a rugalmatlan és szoros járatba.

Ez jutott eszembe, ez a szűk és merev csatornába préselt vékony és vonagló féregtest, amikor harminckét évvel később a Gauguin osztályon, a hűvös orvosi szobában Anne-Laure finoman hullámzó mozgással igyekezett nyírfavessző karjait a gyermekméretű sűrű kardinálba belesúsztatni, de a csuklója elakadt a ruhaujjban.

Az ősz nem évszak, hanem lelkiállapot Poitiers-ban. Az állandó, fémes eső, mint egy szakadatlanul dolgozó varrótüregteteg, reménytelenül hozzávarrta az embert a létezéshez, suta és mozdulatlan volt mindenki, mint a konyhai falvédők alakjai. Csak akkor mozgottunk, ha feltétlenül

szükséges volt, lassan és grácia nélkül, akár az ízület nélküli mario-nettfigurák egy esővízokádó, gorgófejű, bábjátékos isten kezében. Nyirkos volt minden kívül és belül a világon: az ablakok, a házak, a reggeltől estig neonfényben ázó arcok, a fogasokon és az orvosokon csapzottan lógó fehér köpenyek. A betegek rétegesen húzták magukra a ruhákat, csoportokba verődve, néhol egyenként álltak a tetővel borított parkolóban, és várták, hogy elálljon a szemerkélő, szitáló vagy zuhogó eső, és kimehessenek a kórház parkjába, a sétányokra és a járdákra. De az eső nem állt el, csak verte konokul az aszfaltutakat, s a kórházi autóbusz, mint egy folyam alá merült víziló, lomhán és könnyörtelenül haladt a víz sűrű szövevényében, utat vágva a mögötte úszó autóknak. A betegek nézték, ahogy a gépek kerekei, a gyorsan forgó csökevényes végtagok, messzire fröcskölnek a vizet. Amikor elunták a parkolóban az álldogálást, a kórház beton- és üvegfolyosóin lézengtek tovább, s szemlélték a gyorsan elmosódó alakzatokat, amit az eső rajzolt az ablaküvegekre, amelyek, akár idegen városban az egyszer látott arcok, mindegyre belevesztek a folyton szétváló és összecsukódó tömegbe. A folyosókon és a szobákban savanykás szag terjengett a nedves ruhákból és az elázott hajakból. Még nem kapcsolták be a fűtést. Szokatlanul hideg és csatakos október volt.

Leginkább a földszinti orvosi szobákban dolgoztunk. Ha teltházás volt az intézet, és legtöbbször az volt, telefonáltunk a Gauguin, Monet, Renoir vagy Cézanne osztályokra, hogy küldjék vagy kísérjék le a betegeket az orvosiba, az aznapi lista szerint. Csak a zártosztályra, a Degas-ra mentünk személyesen, meg néhány kivételes esetben az emeleti szárnyakra. Anne-Laure ilyen kivételes eset volt a Gauguin osztály 17-es szobájában. Anne-Laure-hoz mindig magam mentem fel, mert attól tartottam, hogy az utat az első emeletről a hosszú folyosók érhálózatán nem tudja megtenni. Évek óta anorexia miatt kezelték, három hete feküdt a Gauguin osztályon, nagydarab tahiti nő és főköttős breton asszonyok egymásba érő másolatai között az emelet jobb szárnyán. Ez egy elnyúlt, kettős kanyarban végződő épületrész volt, ahonnan egy egérszürke biztonsági ajtón keresztül a Monet-ra, a pszichotikus osztályra lehetett átjutni. A két osztály betegeit szigorúan elkülönítették, és csak a kórház parkjában, vagy a Renoir részleg művészetterápiás foglalkozásain találkozhattak, esetleg a zártosztályon kerültek egy légtérbe, ha heveny veszélyeztető állapot miatt le kellett

őket költöztetni. Így találkozott később egymással Anne-Laure és Claude Morel: Anne-Laure a Gauguinról, Claude Morel pedig közterületről került a zártosztályra.

A Gauguin a krízis, az öngyilkossági kísérletek, hangulat-, személyiség- és evészavarok örökösen telített és újra telítődő tárháza volt, ahol néhány orvos, mint Jákob az angyallal a breton csipkefőköttők gyűrűjében, szüntelenül birkózott a kifogyhatatlan és sokarcú emberi nyomorúsággal. Anne-Laure a nővérszobához legközelebbi egyágyas kórtermet kapta, hogy a terápiás szerződés szellemében szoros felügyelet alatt legyen. 38 kilós volt, amikor az osztályra érkezett. A betegszállító autóból óvatosan kellett kiemelni, mert olyan könnyű és törekeny volt, mint a kifújt tojás héja. Erőt kellett vennem magamon, hogy rezzenéstelen maradjak, miközben a döbbenet, a megrendülés és szájalom egyszerre taglózott le és zaklatott fel e rémisztő porcelánbaba láttán, aki alig volt több 150 centinél. Vékony bőrén, mint a felvizezett zsírtalan tejen, kékesen áttűnt az arckoponya éles rajzolata, és szinte látni engedte az arccsontok finom fűrészfogszerű összeillesztéseit. A járomcsont fölött, a hatalmasra megnőtt, tátongó szemüregekben olyan volt a szeme, mint a megfagyott kékeszöld víz egy beszakadt falú krátertóban. Elodie, a szép, szőke, érzékeny, együttérző Elodie nővér elsírta magát, amikor kijött Anne-Laure szobájából: én félek tőle! – mondta, és megborzongott.

Anne-Laure a nemevés és az önsanyargatás rafinált mestere volt: idom nélküli, aprócska, szinte áttetsző testét úgy vetette alá az akaratának, mint erőszakos gyermekkéz a gyurmát. Akaratművésznek tekintette magát, aki uralja ösztöneit és szükségleteit, és ezek hordozóját, a kicsi, zsírtalan, hústalan, majdhogynem anyagtalanságú testet, ami olyanná lett tizenkét évnyi éheztetés és kíméletlen idomítás révén, mint egy szürke erezetű, kékesfehér hártáival bevont filigrán csontszerkezet. Aránytalanul nagy koponyája úgy hatott a miniatűr csonttesten, mintha a múzeum részeg teremőre a kora népvándorláskori alán vagy gepida sírokban lelt megnyúlt koponyát pusztá heccből egy fejtől megfosztott madárvázra rakta volna át. Anne-Laure látványa és a vele való foglalkozás önfegyelmet kívánt, és a kezelőorvos, pszichológus és ápoló egyaránt megküzdött, hogy elviselje ezt a rettenetes külsejű teremtetést, ezt az apró, madárforma ragadozó *Jinfengopteryx*-et, aki fölfalta önmagát, hogy végül csak egy törekeny fosszília maradjon

belőle. De Anne-Laure nem csak a saját testét falta föl, evett azok testi-lelki erejéből is, akik a közelébe kerültek, és szívós akaratával és éles elméjével hamarosan kijátszotta, uralta és irányította a környezetét. Akarata, ez a telhetetlen húsevő növény, csapdába csalta, foglyul ejtette és megemésztette az áldozatait, így kezelői gyorsan kiégtek, és gyakorta cserélődtek. Ezúttal rajtam volt a sor, hogy Anne-Laure-t, a testidomárt kezelésbe vegyem, vagy inkább ő engem, amint a kollégáim erre előrelátóan és jóságosan figyelmeztettek.

Anne-Laure egy testvérpár idősebbik tagja volt, hét évvel fiatalabb húga Nantes-ban élt. A szülők elváltak, amikor Anne-Laure tizenöt éves volt. Az anyja a nagyobbik lányával Poitiers-ban maradt, az apa a kisebbik gyermekkel előbb Bordeaux-ba, később Nantes-ba költözött. A szülők nem találkoztak többet, és a testvérek között sem volt kapcsolat, mert a szövevényes sérelmek úgy húzódtak közöttük, mint egy vastag, gumyszerű keloidos heg a törzsön, ami elbarikádozza a két testfelet. Anne-Laure-t a kórházban töltött hosszú hónapok során nem keresték a szülei, az anyja sem. Kizárólag a nagybátyja látogatta, az apa ikertestvére, egy átlagos testalkatú, sötétszőke férfiú, akinek szája, orra, szeme, testrészei és végtagjai egyaránt rendeltetésszerűek voltak, minden említhető sajátosság nélkül, és állítólag a megszólalásig olyan volt, mint Anne-Laure apja. A jellegzetesség nélküli nagybácsi együtt élt hajdani sógornőjével, Anne-Laure anyjával, és e kapcsolat jóval a válást megelőző időre nyúlt vissza. Anne-Laure szerint a nagybácsi volt a húga vér szerinti apja, és váláskor a kisebbik testvérnek kellett volna az anyával és az apa-nagybácsival maradnia. Ő, Anne-Laure, a saját apjával akart tartani, de az nem őt, hanem Anne-Sophie-t vitte, a bájos, behízelt kigyót, aki nem is a lánya! Ha e családi viszonyok nehezen követhetőek lennének, akkor hadd tegyük hozzá, hogy világosabbak és egyszerűbbek, mint a vonzalmak és gyűlöletek hálója, amibe Anne-Laure kamaszként belebonyolódott, és többé nem is tudott belőle kiszabadulni.

Anne-Laure rajongott jókedélyű, sporttanár apjáért, aki viszont kínlódva leplezett ellenérzéssel viseltetett furcsa, magányos, okos és csenevész lányával szemben. Anne-Laure szülei korán elhidegültek egymástól. A férj egyre kevesebbet volt otthon, és ahogy ritkultak az otthonlétei, úgy volt egyre gyakrabban jelen a nagybácsi, a férj nőtlen ikertestvére. Aztán megszületett a második gyermek, aki, mint váratlan

ütés egy régi rádiót, átmenetileg működőképpé tette a rossz házasságot. Mindaddig, amíg egy délután ki nem derült az asszony és sógora közötti viszony, mert attól kezdve a délutánok nem váltak ki a többi napszakból, belefulladtak a házastársak parttalan gyűlölködésébe. Az elhúzódó válás, mint sziklazátony-hullámverést, csak korbácsolta a bosszúvágyat, és mart, mint tengeri só a nyílt sebet. A sérelmek megvadították őket, de egy dologban szent egyetértés volt közöttük, mégpedig abban, hogy a másikat különös kegyetlenséggel, hosszasan kínozzák. Mindeközben a harag csőlátásával nem vették észre, hogy nagyobbik lányukat kínpadra vonták, kerékbe törték, felnégyelték, és ettek a húsából. Mert Anne-Laure nagyon szerette az apját, és hevesen gyűlölte az anyját, hogy az megcsalta, majd elszakította tőle. Közben tehetetlen fájdalomában, mint a csapdába szorult lábát lerágó vadállat, gyűlölte is az apját, mert a hűgát vitte magával váláskor, és zsigeri gyűlölettel gondolt szelíd hűgára is, mert kiütötte a helyéről. Apjától megfosztva Anne-Laure beleszeretett a nagybátyjába, ezért csillapíthatatlan izzásba fordult anyja iránti heves gyűlölete, hiszen az apja után a nagybátyját is elvette tőle! És keserű haragot érzett a nagybátyja iránt, mivel nem őt szereti viszont, és nem vele, hanem az anyjával, azzal a kurvával él!

Anne-Laure vergődött az érzelmek és indulatok ellentmondásos, kibogozhatatlan hálójában, ami egyre szorosabb és bénítóbb lett körülötte. És ekkor úgy döntött, hogy a saját kezébe veszi és alakítani fogja sorsát és önmagát. A pókhálóba került zsákmány, hogy kijátssza a pókot, ami őt elemészteni készül, inkább fölfalja önmagát.

Először az édességekről és a desszertekről mondott le, majd a brioche, croissant, baguette és a kenyerek kerültek sorra, aztán a krumpli, tészta, rizs, végül mindent száműzött, amiben a szénhidrát valamilyen formája előfordul, így tiltólistára kerültek a gabonák és a gyümölcsök is. A zsírokat és olajokat korán kiirtotta az étrendjéből, nem evett húst, még baromfit sem, mert a rostok közé rejtve bekúszhatnak a zsírsejtek, és eltiltotta magától a sajtokat is. Kizárólag zsírtalan joghurtot, nyers és vízben párolt zöldségféléken élt évek óta. Ritkán evett néhány falat főtt halat. Mikor találkoztam vele az osztályon, mindössze egy zsírtalan natúr joghurtot evett naponta három étkezésre elosztva, délben egy evőkanál nyers párolt répát, brokkolit vagy zöldbabot, és hetente egyszer egy diónyi mennyiségű

főtt halat. Ha a megengedett adagját óvatlanul túllépte, akkor szankciókat alkalmazott maga ellen: a szobájában addig rejtegette az ételt, amíg megromlott vagy rothadt, és megette a bűzlő, nyúlós, borostyán-színű vagy kékeszöld, bolyhos vagy túrószerű masszát, lenyelte, mint egy eleven, kocsonyás, reszkető kacsambriót, hogy felforgassa a gyomrát és a beleit, és így büntesse a mohóságát. Máskor könnyedén, alig észrevehetően visszaöklendezte a lenyelt falatokat, vékony hasfala, mintha törpekígyót rejtene mögötte, egy-két laposan hullámozó mozgást ejtett, és Anne-Laure, elterelve az étkezését felügyelő ápoló figyelmét, hirtelen bűvészmozdulattal a markába, a szalvétába vagy a ruhájába rejtette aprócska, savanykás hányadékát, amit később eltüntetett. Nem meglepő, hogy a terápiás szerződés, szabályok, megszorítások és minden kínlásunk ellenére a testsúlya változatlan maradt, sőt csökkent. Aztán az egyik étkezés után a szemfüles ápolónő észrevette, hogy Anne-Laure valamit szorongat a kezében: fonálféregszerű ujjai ráhurkolódtak a saját visszaöklendezett ebédjére, aminek egy része gyűszűnyi kupacokra elosztva a zsebeiben lapult. A kórtermében tartott razzia során a matrac alól, az ágyneműből, a papucsból és a szennyesből is penészes, elfolyósodott, sikos vagy mumifikált ételmaradványok rettenetes gyűjteménye került elő, olyan volt, mint egy aberrált ínycsokor emészthetetlen gyomortartalmának hajmeresztő lajstroma. Ekkor Anne-Laure átkerült a zártosztályra.

- Mit remél attól, hogy még jobban elzár? - rezenéstelen, fagyott krátervíz szemében nem tükröződött semmi más, csak én, aki néztem őt. - Idegesíti, hogy sikertelen a kezelése? - nyílt gúny volt a kérdésében és leplezetlen elégedettség, és az arca ezúttal világosszürke volt, mint az andezit.

- Nem tudunk másként segíteni, csak a zárt osztályon, Anne-Laure - kitérő válaszmra azonnal lecsapott.

- Mindenáron segítenie kell, ugye? Ráadásul királyi többesben. Fontos, hogy segítsen, nemde? - a kérdése éles volt, hegyes, rafinált és hullámos, akár egy indonéz krisz tör pengéje.

- Orvos vagyok, Anne-Laure, az a dolgom, hogy a segítsek - formatervezett, előre csomagolt, silány tömegárut adtam el neki, Anne-Laure persze rögtön kiszúrta.

- Nyilván! Persze! „Orvos vagyok, az a dolgom, hogy segítsek” - és csúfondárosan ismételte a szerencsétlen mondatot. - De csak a

nyomorultakon lehet segíteni, nemde? Tehát a szenvedésből él, az a maga éltető eleme! Maguk orvosok, a szenvedés vámszedői, szenvedés nélkül értelmetlen, okafogyott az egzisztenciájuk! Mit is kezdenének magukkal, ha mindenki boldog és egészséges lenne?! Az ilyeneknek, mint maga, a mások nyomora teszi legitimé a létét! Hát tudja meg, hogy én nem segítek abban, hogy hasznosnak tudja magát! Keressen más elégtételt, mint az én gyógyulásom! – a beszakadt falú szemgödörkkel az arca merev és kemény volt, mint a kihült vulkanikus láva.

Anne-Laure teljes mértékben állta a szavát, és nem gyógyult meg soha. Az osztályon töltött hosszú hónapok során menetrendszerűen elveszítettem az érte vívott mindennapos szellemi csatákat. Mindig ő győzött, pedig egyszerre két nehéz ellenfele is volt: önmaga és az egész világ, a világba beleértve engem is. Minden módszer és terápia, egyenként, egymás után és kombinálva, kudarcot vallott Anne-Laure esetében. Pontosabban én vallottam kudarcot velük. Egy idő után már nem a kezelőorvosa, csak egy keservesen próbálkozó, sikertelen fehérköpeny voltam a többi között, aki kéretlenül tukmálta rá a kezelésnek nevezett műveletek halmazát, ami úgy csúszott le az akaratáról, mint fényárnyék a börtönfalról. Esdekelni, alkudozni tudtam volna, hogy hagyja abba a kegyetlen aszkézis szörnyszülöttének sanyargatását. Anne-Laure azonban nem könyörült meg sem rajtam, sem senki máson, mint ahogy magának sem irgalmazott, és nem alkudozott, mert az önkínzásról való lemondásának nem volt ára. A valóság itt képtelenség volt, és a téboly a valóság, ő azonban nem hagyott egyikhez sem hozzáférni.

– Azt gondolja, hogy besétál a lelkembe, mint egy együgyű bakancsos turista, és az kinyílik maga előtt, mint az utcák?

Anne-Laure-t a zártosztály betegek közül csak Claude Morelhez fűzte valamiféle kötelék, de nem hiszem, hogy Morel előtt kinyíltak volna ezek az utcák. Morel a tél folyamán került a Degas-ra, üldöztetési tébolya miatt hosszú heteket töltött itt, mielőtt fölkerült a Monet-ra. Sokszor ültek kettesben a tüllruhás balett-táncosok néma zsongásában a társalgóban, az egyik alacsony asztalka körül, valószerűtlen, szinte testetlen mivoltukban. Láttam Claude Morel gracilis csontozatú, hajlott hátú sziluettjét, és szemközt Anne-Laure ijesztő porcelánarcát a madárcsontváz felett, mindkettőjük nyírfaág vékonyságú ujjai úgy feküdtek a fémlábú asztal peremén, mint a társas magány posztmodern

installációi. Mikor Claude Morelt egy kimenője alkalmával megölték, Anne-Laure csak annyit közölt: Morel megmondta, hogy meg fogják ölni, maguk meg itt tartották bezárva, és rásütötték, hogy örült!

Az undorító, nyirkos telet röpke, felszínes tavasz követte, majd nem sokkal Claude Morel halála után, valamikor május végén lecsapott a nyár. A meleg levegő rétegei remegtek az aszfaltutak, járdák és terek fölött. Mindenfelé betegek kószáltak a kórház parkjában, ami megtelt mozgással és hangokkal. Rövidujjú orvosi köpenyt viseltem, s amikor kiléptem a Gauguin osztály üvegajtáján, ami az emeleti teraszra vezetett, a verőfény úgy kapott el, mint egy otromba érintés. Hunyorgtam. Anne-Laure az egyik padon ült, fehér porcelánarcában fagyott víztükör maradt a szeme. A zártosztályról nemrégiben visszakerült az emeleti szárnyra. Nem ő változott, az ápolók merültek ki, ezért osztályt kellett váltani. Leültem Anne-Laure mellé.

- Szép a karkötője - felém sem fordult, amikor ezt mondta, fogalmam sincs, hogyan vette egyáltalán észre, mert láthatólag nem vett tudomást a jelenlétemről. Egy afrikai kézműves karkötőt viseltem, amiben a fekete, fémes állagú, vastag textilszálát aranyfonállal kísértlen fonták össze megejtően szép mintázatban. Nem volt nagyrértékű darab, egy lyoni út alkalmával vásároltam egy fairtrade védjegyű fekete-afrikai boltban, ahová nem a védjegy, hanem a túlméretezett hímtagú erotikus szantálfa és a nyújtott nyakú, stilizált ébenfa termékenységszobrok miatt mentem be, hogy végül az afrikai maszkok mögött ráakadjak néhány különleges fonott ékszerre, amiből megvettem a nyakéket és a karkötőt. Ezt a karkötőt viseltem. Lecsatoltam, és odanyújtottam Anne-Laure-nak:

- A magáé, Anne-Laure. Ha elfogadja.

Nem szólt semmit, csak keskeny kezébe vette a fekete-arany fonatot, és finoman lehajtott fejjel nézte, miközben a szemei nagy, görbe, élő vízfelületekké változtak a vékony, kiélesedett orr két oldalán. Időtlen és allegorikus volt így, mint a legnemesebb és legtisztább szobrok, olyan, mint Brâncuși Pogány kisasszonya. Anne-Laure elfogadta a karkötőt.

A nyár folyamán valahogyan, magam sem tudom miként, de elviselhetővé vált a helyzet, valamennyivel többet evett és kevesebbet hányt. 42 kiló volt, amikor hazaengedtük a kórházból. Nem láttam többet,

járóbetegként a korábbi kezelőorvosa folytatta a vele való kínlódást. A következő évben egyik reggel hasas boríték várt az íróasztalomon, a titkárnők valamelyike tette oda. A nevemre címezték, feladója azonban nem volt, a tartalma furcsán zörgött. Felbontottam. Az afrikai fonott karkötő volt benne, és egy cédula, amin aláírás nélkül mindössze annyi állt: *Je regrette votre échec*. Sajnálom, hogy kudarcot vallott. Anne-Laure meghalt a belgyógyászaton, ahová szívritmuszavar miatt került. A halála előtti napon megkérte a nagybátyját, hogy juttassa el nekem a borítékot. A kórház egy modern beton épületmonstrum, ami úgy ágaskodik a dombon, mint egy hatalmas U alakú tejszínhab egy lakótelep méretű tortán.

Homo Deus sorozat (80 x 80 cm)